

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוסכלעם

זאן אפרוש כנף

1190

עלון פרשת מטות מסעי א' אב תשפ"ה | 26 ביולי 2025

”כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר.”

אש קודש חיובית - מכבה אש של תשוקה שלילית

(עפ"י רבי נחמן מברסלב)

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

להילחם על החלום

רוני לב

עוד בתור ילד צעיר חלם מייקל לעזוב את הכפר העתיק והעיירה ולעבור לניו יורק העיר הגדולה, לפתוח שם עסק ולהצליח בגדול. עשר שנים חסך למען החלום, אבל לא מצא את הכוח והאומץ לעזוב את הכפר ולהגשים את החלום.

עד שיום אחד זה קרה. יום אחד עלה הבית שלו בלהבות, יחד עם כל החסכונות שלו. מייקל עמד המום למול השלד המפוית, מה שהיה ביתו עד לפני השריפה, אך יותר מהכול כאב לו אובדן הכסף שחסך בשביל לנסוע לניו-יורק ולהגשים את החלום שטיפח כבר שנים ארוכות.

העשן מעל ביתו של מייקל והשמועה על הבית שנשרף הביאו את כל חבריו של מייקל לבית השרוף. הם באו לנחם אותו ולעודד אותו בשעתו הקשה, וכמובן גם לתמוך בו בשעתו הקשה. הם עודדו אותו והבטיחו לו לעמוד לצידו ולעזור לו לבנות את הבית מחדש.

אך מייקל דחה אותם בעצב: "לבנות את הבית שלי מחדש?" שאל, "ומה עם החלום? החלום שלי שעלה באש?"

"החלום?" תמהו חבריו. "פחח..." העז ג'ימי לומר בקול, "עשר שנים לא הגשמת אותו, אז דווקא עכשיו, אחרי שאיבדת הכל, תצליח?"

המהומי הסכמה נשמעו בקרב החברים. "עזוב מייקל", טענו החברים, "אין כמו הכפר שלנו, חברים כמונו לא תמצא!"

"החלום. כן, החלום" התעקש מייקל, "כבר הרבה זמן אני חולם לנסוע לניו-יורק, לפתוח שם עסק, לצאת מהכפר העלוב הזה, להצליח בחיים... עשר שנים אני חוסך כסף בשביל להגשים את החלום הזה! אני לא מוכן לותר עליו בגלל שהבית שלי נשרף!"

"ככה?" שאל ג'מי, ולפתע היה נראה מפחיד כשרוע הבזיק מעיניו. "ככה רע לך איתנו?" שאל בארסיות. "כפר עלוב..." חזר על דברי מייקל בלגלוג, "אין בעיה! מי שרוצה לנסוע לניו יורק לא צריך בית חדש!"

ליבו של מייקל שקע באחת. וג'מי המשיך: "חברים, חזרו לבתיכם, אנחנו לא עוזרים לאנשים שלא יודעים להעריך את החברים שלהם!"

החברים עזבו ומייקל נותר לבד. ללא בית, ללא כסף, ללא חברים, וללא החלום שלו. רק זקן הכפר, איש חכם ומקומט בעל עיניים טובות, נשאר שם כדי לומר לו עוד משפט אחד: "אני אתן לך כסף לנסוע לניו-יורק, בתנאי שאתה נוסע היום. אבל הרגע, עכשיו!"

הכרת טובה עצומה לזקן החכם מילאה את ליבו של מייקל. הוא הנהן בהסכמה, ועוד באותו היום מצא את עצמו בניו-יורק. הוא הצליח להגשים את החלום שלו, אבל בצורה עגומה ועצובה מאוד... ללא רכוש ובלי שנפרד כיאות מחבריו הטובים שבכפר.

כבר למחרת פתח מייקל את העסק שלו. עסק שיעזור לאנשים להגשים את החלומות שלהם באופן הטוב והמהיר ביותר, בשונה ממנו, שחלומו התגשם רק לאחר עשר שנים ובאורח עלוב כל כך...

הוא עמד בקרן רחוב, בידי קרטון ועליו הכיתוב: 'להגשים חלום רק מהיום'. למתעניינים הסביר שהוא מעניק ליווי ותמיכה מרגע גיבוש החלום ועד להגשמה שלו, בתנאי שמתחילים בהגשמת החלום עוד מאותו היום, ללא דחיות. למרבית ההפתעה, העסק הקטן של מייקל זכה להצלחה מסחררת ולפרסום חיובי. אנשים רבים פנו אליו בבקשה לעזרה בהגשמת החלומות שלהם, ומייקל, בהסתמך על ניסיונו המר, פיתח מודל ייחודי שעזר לעשרות לקוחות מרוצים וזכה להצלחה גדולה. עם הזמן הוא עבר למשרד מסודר, ובהמשך, אפילו העסיק תחתיו כמה עובדים.

באחד הימים הגיע איש זקן ומקומט אל העסק של מייקל. "סבא'לה!" העובדים של מייקל קיבלו אותו בחביבות, "מה החלום שלך?"

ביררו בעדינות. "החלום שלי הוא לפגוש במייקל, צעיר מהכפר שלי שהענקתי לו את כל החסכוניות שלי בשביל לנסוע לניו-יורק אחרי שהבית שלו נשרף..."

לשמע הקול המוכר יצא מייקל מהחדר הפנימי. "אלה היו כל החסכוניות שלך, סבא?" שאל את הזקן החכם והטוב מהכפר, הזקן שהעניק לו את הכסף לנסיעה לניו-יורק. "לא ידעתי!" הצטער

מייקל בקול. "עכשיו אחזיר לך את ההשקעה.

תודה רבה שהאמנת בי, בזכותך הגשמת את החלום שלי ועוד חלומות של הרבה אנשים אחרים!"

"אכן אלו היו כל החסכוניות שלי..." אישר הזקן ועיניו הטובות סקרו את מייקל. "אבל אני רואה שזאת הייתה השקעה משתלמת..."

מייקל התיישב לצידו של זקן הכפר ושאל:

"סבא, מה באמת הביא אותך לכאן, לעיר הגדולה?"

הזקן הביט בו בעיניו הטובות והשיב: "אחרי שהענקתי לך

את הכסף, עלו בי לא מעט הרהורי חרטה. אם במשך עשר שנים לא הגשמת את החלום שלך, למה שתגשים אותו עכשיו? אולי לחינם נתתי לך את הכסף והוא הלך לאיבוד? היום, אחרי שראיתי שהגשמת בכבוד ובאומץ את החלום שלך, אני יכול לחזור לכפר. לדעת שעשיתי את המעשה הנכון וזכיתי להיות שותף להגשמת החלומות של רבים אחרים..."

בכל בוקר אנחנו פותחים את העיניים ואומרים מיד: "מודה אני לפניך, מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמותי בחמלה, רבה אמונתך". הקב"ה מאמין בנו. קיבלנו כל כך הרבה מתנות טובות, כשרונות, כלים, יכולות, ועוד ועוד ברכות. שזה אומר שמשמייים מאמינים בנו ורוצים שנצלית. מכאן והלאה זה תלוי רק ברצון שלנו.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה ממגילת איכה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: אביחי בן עמי - נתיבות

התגלית

יעקב ששון

הציפור היפהפייה שעמדה בקצה הסלע הקפיצה את מאיר חובב הציפורים משלוותו. השמש האירה מולו בעוצמה וסנוורה אותו, אבל מוחו קלט במהירות כל פרט וצבע בעוף המרהיב שנעמד מולו. הוא הצטער מאוד על כך שהמצלמה שלו אינה ברשותו ולכן אינו יכול לצלם את הציפור המיוחדת. השמש שהלכה ושקעה הזכירה לו שעליו לאסוף את עשרות הכבשים מהמרעה ולחזור עמם הביתה.

בלילה ניסה מאיר למצוא באנציקלופדיה את הזן של הציפור היפהפייה לפי הפרטים שחרט בזיכרונו. הוא נדהם לגלות שמדובר בעוף מן נדיר במיוחד שכמותו יש בודדים ברחבי העולם. בספר היה כתוב שהעוף אינו נמצא כלל בישראל ועצם הימצאותו באזור הפכה לתגלית של ממש עבורו.

למחרת בבוקר הוא יצא למרעה כשהוא מצויד עם משקפת ומצלמה וניסה בכל שעות היום לאתר את העוף שהבחין בו אתמול. בשעות הצהריים הוא הצליח לאתר אותה עומדת בפנית מערה רחוקה ששכנה במרכזו של צוק גבוה. מאיר לא נרתע מהמרחק ומהגובה, ומיהר לפלס את דרכו בתוך סבך הצמחייה לעבר המערה. לאחר שעה של צעידה בסבך עמד בפתחה של המערה, מכנסיו קרועים ובגדיו מלוכלכים מהטיפוס ומהמסע הארוך. הוא נדהם לגלות שהמערה גדולה מהרגיל ועמד מוקסם מול עשרות ציפורים מדהימות ששכנו בה. הציפורים היו גדולות מהרגיל, מעוטרת בשלל צבעים מרהיבים, מעופם היה שונה מכל ציפור אחרת, וצליל קולן היה יפהפה. אחת מהן אפילו קפצה ונחתה על כתפו של מאיר והוא ליטף אותה בחיבה.

למחרת, כשסיפר על כך לחבריו, התלהבו כולם מהגילוי. הם יצאו בדרכם

לעבר המערה, אך כשגילו שהדרך קוצנית ורצופת סלעים חזרו בהם. מאיר ניסה לשכנעם להצטרף אליו, אבל החברים נרתעו מקשיי הדרך וחזרו לביתם.

למחרת צלצל מאיר לחוקר רשות הטבע יוסף גרינברג. הוא סיפר לו על התגלית המרתקת, והלה התרגש מהגילוי. יוסף, שהיה גם ארכיאולוג במקצועו, מצא בנער חובב ההרפתקאות אוזן קשבת לסיפור מעניין. הוא סיפר שבחודשים האחרונים נערכים באזור חיפושים אחר העיר העתיקה 'עיר האלה', שהייתה לפי השערותיהם באזור ומקומה לא ידוע. הוא עודד את מאיר לחפש ממצאים וסימן זאת כמטרה חשובה עבורו.

לאחר שבועות ספורים, שמע מאיר משייח' ערבי מאחד הכפרים הסמוכים לשטח המרעה שבפאתי הכפר שבו גר השייח' מצויים פרטי עתיקות. מאיר הגיב למידע באדישות, אבל כבר באותו לילה מיהר להגיע לאזור. הוא הופתע לגלות שרידים של יישוב עתיק שהיה במקום, דבר שלא הוזכר באף ספר מחקר ארכיאולוגי.

מאיר החליט לבוא למקום למחרת, אך כשפנה לשוב לרכבו, גילה שהרכב היקר שבו היו מסמכים חשובים נגנב ממנו, ובמקומו חיכו לו שלושה רעולי פנים שאיימו עליו שלא יעז לשוב למקום ולפנות למשטרה. הוא סירב להבטיח להם, והם תקפו אותו בצורה קשה ואלימה. בעודו חבול ופצוע התקדם בקושי עד שמצא טרמפ שלקח אותו לביתו.

מאיר לא ויתר בקלות. למחרת לפנות בוקר שב למקום כשהוא חמוש

בנשק. הוא אכן מצא במקום פריטי עתיקות נדירים, אבל כששב לביתו מצא מתחת לדלת ביתו מכתב ובו איומים שאם יעז שוב להתקרב למקום חיו בסכנה.

בשלב הזה נבהל מאיר מהאיומים והחליט להרפות מהנושא. בעודו יושב במרפסת ביתו חושב על העניין, חלפה מולו הציפור היפהפייה, זאת שגילה על הימצאותה בארץ לפני שבועות

ספורים. מאיר הבחין בה והתנער באחת ממקום מושבו. "כמו שגיליתי את הציפור הנדירה הזאת בארץ, אגלה גם את השרידים העתיקים של המקום. איומים לא יפחידו אותי!" החליט בתוקף.

הוא פנה לתחנת המשטרה ודיווח על הנושא. בחקירה שנערכה נחקר חשוד מתושבי הכפר שהודה כי הסתיר את העתיקות

כדי שלא יאלץ להתפנות מהבית שלו שבנוי מעל השרידים. בפעם הבאה הגיע מאיר למקום בליווי צוות משטרה וצוות מחקר. לאחר חפירות וחקירות הופתע לגלות שמדובר בשרידי העיר העתיקה 'עיר האלה' שעליה שמע לראשונה מיוסף גרינברג, החוקר שלו דיווח על מציאת הציפור הנדירה.

"החברים נרתעו מקשיי הדרך וחזרו לביתם"

התגלית התפרסמה במהירות בכל רחבי הארץ, והפתיעה את כל קהילת הארכאולוגים הארצית. כעבור כשנתיים נחנך אתר הארכאולוגי 'עיר האלה' שהפך במהירות לאתר ביקור מתוויר במיוחד. מאיר הוזמן לטקס חנוכת המקום כאורח כבוד. באותו רגע מכובד, הבין מאיר לעומק מהי ההסתכלות הנכונה על מסע החיים. כשם שהציפור הנדירה הובילה אותו לגילוי הארכיאולוגי הגדול, כך גם כל קושי ואתגר בדרך - הטיפוס הקשה במערה, ההתקפה האלימה והאיומים - היו למעשה תחנות חיוניות במסע אל ההצלחה הגדולה.

בפרשת השבוע התורה מונה את שמות המקומות שבהם עברו בני ישראל במסעם במדבר. ומה המשמעות של זה עבורנו?! התורה מספרת לנו את כל התחנות בדרך ליעד שהוא "ארץ ישראל", כדי שנפנים שבכדי להשיג את היעד הטוב בחיינו, אנחנו מוכרחים לעבור בתחנות שונות, ולכל תחנה יש תפקיד חשוב מאוד. זהו לא מכשול או סתם עצירה, אלא שלב חשוב בהתקדמות. והדרך נפתחת למי שלא מוותר עליה.

כוח הרצון (ב')

במדור קודם כתבנו על נושא הרצון, שהוא המניע החזק ביותר שלנו. עוד כתבנו כי ריבוי הרצונות שלנו הוא הסיבה לחוסר השקט שלנו, ועלינו להתמקד ברצון אחד מרכזי, שהוא הרצון האלוקי הטוב לתת ולהשפיע טוב. להלן עוד כמה נקודות שיאירו ויחדדו את נושא הרצון.

על הפסוק **"ויכולו השמים"** כותב האור החיים הקדוש ש**"ויכולו"** מלשון רצון ותשוקה (כמו **כליון** נפש). והוא מסביר שהקב"ה הכניס בעולם רצון ותשוקה לחזור אל האחדות, ולכן הכול נמצא בתנועה.

בתקופת האור החיים אולי עוד לא ידעו על האלקטרונים שנעים סביב הגרעין של כל חומר, אבל הוא בהחלט ידע מה באמת מניע את המציאות. **כוח הרצון**.

יש משפט שמקורו אינו ידוע, אך בחסידות השתמשו בו הרבה, **"אין דבר העומד בפני הרצון"**. הכוונה היא שהמיקוד של הרצון דומה למיקוד של קרני השמש במקום אחד דרך זכוכית מגדלת, מה שיכול ליצור אנרגיה חזקה מאוד. **מיקוד הרצון יביא לפעולות ממוקדות, והתוצאות יהיו בהתאם.**

דבר דומה אמרו חכמינו: **"בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו"**. הרצון מייצר מציאות. וכאשר אדם רוצה טוב ומטפח את הרצון הזה בהדרגה ובהתמדה,

הוא יוכל להבחין לאורך זמן שהמציאות שלו משתנה לטובה ולברכה. וחס וחלילה להיפך.

מספרים כי פעם, בעת לימוד של הבעל שם טוב עם תלמידיו, נכנס עגלון גוי וביקש את עזרת החסידים להוציא את העגלה שלו מן הבוץ. אמרו לו החסידים: "איננו יכולים". כעס העגלון ואמר: **"יכולים אתם, אך אינכם רוצים"**. הבעל שם טוב ראה בכך לימוד גדול לעבודת השם. בכל פעם שאנחנו אומרים "אני לא יכול", כנראה מסתתרת מאחור האמירה "אני לא באמת רוצה". ולכן, **העבודה הכי חשובה של האדם היא העבודה על הרצון**.

הזכרנו שהרצון זה **"נפש"**. גם תפילה נקראת **"נפש"**, כמו **"נַפְשָׁךְ אֶת נַפְשִׁי לְפָנֶי ה'"**.

תפילה היא בעצם **הבעת רצון עמוקה**, השתוקקות להביא לידי ביטוי את הרצון הפנימי. חכמינו לימדו כי מהותו של האדם היא תפילה, וזה קשור לכוח האדיר של הרצון, האדם כל הזמן מתפלל, הוא כל הזמן מביע רצון, גם כשהוא בכלל לא מודע לזה שהוא מתפלל.

אבל במקום שנתמקד ברצונות קטנים, בדברים זמניים וחולפים, כדאי לנו מאוד למקד את הרצון למקום הכי גבוה של, לרצון להיות באמת טובים, **לרצון לממש את הפוטנציאל הכי גבוה שלנו**. שהרצון שלנו יהיה זהה לגמרי לרצון של הבורא שלנו. זו התפילה העמוקה ביותר שאנחנו יכולים להביא. וזו גם תפילה שיכולה לשנות את כל המציאות שלנו לטובה ולברכה. יהי רצון שיתעורר בנו הרצון הטוב.

הבטחות כמו חול

רבים אומרים עליי שאני אדם לא אמין ואי אפשר לסמוך עליי בכלל. האמת היא שאני בחור שמח ונדיב לב, מאוד רוצה לעזור לכולם ויחד עם זה לעמוד בכל המשימות של החיים, אז אני מבטיח לכולם את עזרתי ואת השתתפותי בכל מיני דברים, אבל בפועל אני עובד בשיטת "מצליח", ואם זה מסתדר לי ואין בלת"מים אז למה לא... ואז כולם שמחים ומרוצים ממני.

אבל ברוב הפעמים זה לא כל כך מסתדר, ואנשים מאוכזבים ממני ובאים אליי בטענות "הבטחת לי", "בניתי עליך", "סמכתי עליך"....

המסקנה שלי היא שרצון טוב זה לא מספיק, וכנראה ההבטחות שלי יוצרות יותר נזק מאשר תועלת.

התורה מזהירה בפרשה בקשר ל"נדרים": **"לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כָּל הַיָּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה"**.

יַעֲשֶׂה.

לדיבור שלנו יש כוח. הדיבור הוא לא סתמי, יש לו משמעות, והוא מנכיח במציאות את המחשבות והרצונות הכמוסים שלנו. ולכן, כל דיבור צריך להיות משמעותי. קודם כל שיהיה טוב ונכון כשלעצמו, ובנוסף שיהיה גם "בר קיימא", כלי להמשך ההוצאה לפועל של המחשבה, ויביא למעשים טובים. כאשר יש לנו מחשבה טובה, דיבור טוב ומעשה טוב, יש לנו בעצם דבר שלם ומתוקן.

מחשבה טובה ודיבור טוב שהמעשה לא מצטרף אליהם הוא דיבור מחולל.

הוא יוצר חלל. **"לֹא יַחַל דְּבָרוֹ"**.

חתונת הכסף

שאלה מס'
853

איציק חיתן בשעה טובה את בתו. אנשים רבים הגיעו לחתונה ובאחד השולחנות נוצר דיון בין המשתתפים. והם ניגשו לשאול את הרב יעקב שישב בשולחן הסמוך מה ההלכה. אלי, אחד המשתתפים הציג בפני הרב את השאלות: (א) האם מי שקיבל הזמנה לחתונה חייב לשלם את עלות המנה במעטפה? (ב) האם לאדם שלא הוזמן לחתונה ויושב לאכול מותר לתת מעטפה עם עלות המנה? (ג) אדם שהוזמן לחתונה והגיע רק לומר מזל טוב ולא נשאר לאכול, האם חייב להחזיר לחברו כמו המתנה שחברו נתן לו כשהשתתף ואכל באירוע הפרטי שלו? מה לדעתכם השיב הרב יעקב על השאלות הללו?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: תלמוד בבלי מסכת 'בבא קמא' דף קמ"ד עמוד ב' בעניין: 'חיוב שושבינות'. ובשולחן ערוך 'אבן העזר' סימן ס'.

תשובה לשאלה 'חתונה תחת טילים' (שאלה 852)

תקציר השאלה השבועית: שרון ונורית היו אמורים להתחתן מיד אחרי פרוץ מבצע 'עם כלביא', ובגלל הוראות פיקוד העורף ומטחי הטילים לא היה ניתן לקיים את החתונה בלילה. בעל האולם הציע להם לקיים את החתונה בצהריים, או לבטל אותה ולהפסיד 20% דמי ביטול. שרון ונורית הסכימו לערוך אותה בצהריים ודרשו להוזיל את עלות המנות כמו אירוע צהריים, מכיוון שלא יגיעו הרבה אנשים. בעל האולם התנגד וסירב להוזיל את המחיר. האם בעל האולם חייב להוזיל את המחיר? והאם יש הבדל בין מחיר המנות למחיר האולם?

תשובה בקצרה: בעל האולם לא יכול לכפות עליהם לערוך אירוע בצהריים, ואילו הם לא יכולים להכריח אותו להוזיל את המחיר בגלל שינוי המצב. ולכן הם יכולים לבטל את האירוע, אם רצונם בכך, אבל יפסידו דמי ביטול.

המושג ההלכתי: יפות ונמצאו רעות.

תשובה בהרחבה: ראינו דין בהלכה לגבי אדם שמכר לחברו פירות מסוג מסוים, למשל קרטון של תפוזים, ולבסוף גילה שאין לו תפוזים והוא רוצה להביא במקומם אפרסקים. הוא לא יכול להביא לו אותם במקום התפוזים. ואם הביא לו אפרסקים במקום תפוזים המכירה מתבטלת ושניהם יכולים לחזור בהם מהעסקה. אבל אם הבטיח לו במעמד המכירה תפוזים משובחים והתגלה שהם רקובים בחלקם, הקונה יכול לחזור בו מהעסקה אבל לא המוכר שסיפק סחורה פחותה ממה שהבטיח מלכתחילה. ובמקרה שהקונה רוצה בכל זאת את התפוזים, אבל מכיוון שהוא מודע לכך ששוויים פחות ממה ששילם, הוא רוצה לשלם עליהם כעת פחות ממה שסוכם מלכתחילה? ראינו בהלכה שהמוכר יכול לומר לו: "זה המחיר, אם אתה לא מעוניין - פשוט תבטל את העסקה". המוכר אינו חייב לתת לו הנחה ולמכור לו אותם בפחות מהמחיר הראשון. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רל"ב סעיף ד')

מה הדין במקרה שלנו? בסיפור שלנו שרון ונורית היו אמורים להתחתן בלילה אבל נאלצו לשנות את השעה לצהריים. במקרה זה החתן והכלה יכולים להחליט שהם לא מעוניינים להתחתן בצהריים או שהם רוצים לבטל את החתונה לגמרי, אבל הם לא יכולים להכריח את בעל האולם לעשות להם הנחה ממחיר המנות בגלל ששינוי השעה אינו אשמתו של בעל האולם.

יהינן אלה זמנים טובים
לעולם ישראל
באמצע הצפון. היה ניוחד!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

מדרשת 'שלום לעם'

סניף רובע יזראל

פועלת בימים ב'- ה'

בין השעות: 20:00 - 21:00

ברח' רובע יזרעאל 10 עפולה

מדרשת 'שלום לעם'

סניף צפת

פועלת בימים א' - ב' - ג'

בין השעות: 20:00 - 21:00

ברח' בגין 4 במדרשת 'שלום לעם'

אש התשובה

לשותפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
תוכלו לתרום בברקוד המצורף >>>

מה חשוב יותר

מרצה קשיש עמד מול תלמידיו כשבידו כד זכוכית גדול. הוא הניח אותו על השולחן והוציא מתחתיו קופסה עם אבנים גדולות. "היום נלמד את אחד השיעורים החשובים בחיים", אמר.

הוא הכניס לכד אבן אחר אבן, עד שלא היה מקום לאבן נוספת. ואז שאל את הכיתה: "האם הכד מלא?"

כולם השיבו: "כן."

המרצה חייך, שלף קופסה עם חצץ, והחל למזוג אל תוך הכד. החצץ התמקם בין האבנים הגדולות. ושוב שאל: "האם עכשיו הכד מלא?"

התלמידים, שכבר חשדו, אמרו: "כנראה שלא."

המרצה לקח כוס חול ושפך אותה פנימה. החול מילא את הרווחים הקטנים. "ועכשיו הוא כבר מלא!?" שאל.

הפעם הם ענו בביטחון מוחלט: "כן. מלא לגמרי!"

להפתעתם, המרצה הוציא בקבוק מים ושפך את המים אל תוך הכד, עד שהוא באמת היה מלא.

הוא הביט בכולם ואמר: "המסר שלי אליכם הוא לא זה שאפשר להכניס את הכול במאמץ נכון. אלא המסר שלי הוא על סדרי עדיפויות בחיים. אם לא תכניס את האבנים הגדולות קודם - הן לא יכנסו בכלל."

יש הרבה דברים שאנחנו מייחסים להם חשיבות בחיינו. בחלק מהדברים אנחנו לא משקיעים מספיק, לא בגלל שהם לא חשובים בעינינו, **אלא רק בגלל שיש לנו דברים "חשובים" יותר.**

הבה נשאל את עצמנו מה חשוב לנו יותר במהלך היום, למה אנחנו מקדישים יותר תשומת לב, לתזונה ולטיפוח הגוף או לנשמה?! **התשובה על כך תלמד אותנו מה סדר העדיפות שלנו, ואולי תביא אותנו לחשב מסלול מחדש.**

עניין זה של סדרי עדיפות בחיים נכון לכל תחום כמעט. בפרשה בני גד ובני ראובן באים למשה ומבקשים להישאר בשטחים שנכבשו מעבר לירדן, והם אומרים לו: **"...גְּדֵרֹת צֶאֱן נִבְנָה לְמִקְנֵנוּ פֹה וְעָרִים לְטַפְנוּ."**

חכמינו דייקו כי פסוק זה מלמד על סדר העדיפות הלקוי של בני גד ובני ראובן, שהקדימו את הדאגה לרכוש לדאגה למשפחותיהם, והקדימו ואמרו **"גדרות צאן נבנה למקננו",** ורק אחר כך אמרו **"וערים לטפנו".**

ואכן, בהמשך הפסוקים משה רומז להם על סדר העדיפות הלקוי כשהוא משנה את סדר הדברים ואומר: **"בְּנוּ לָכֶם עָרִים לְטַפְכֶּם וּגְדֵרֹת לְצִנְאֲכֶם..."**. ואנו רואים שהם הפנימו את הרמז כשהם אומרים לאחר מכן: **"טַפְנוּ נָשִׁינוּ מִקְנֵנוּ וְכָל בְּהֶמְתָּנוּ יִהְיוּ שָׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד."**

על בני גד ובני ראובן קראו חכמים את הפסוק **"לֵב כָּסִיל לְשׂוֹמְאָלוּ",** ועל משה אמרו **"לֵב חָכָם לִימִינוּ".**

לימים, אהבת ממון זו עמדה להם לרועץ, וכפי שאמרו חכמינו ששבטים אלו שהתיישבו בעבר הירדן והקדימו את רכושם ונחלתם, היו גם הראשונים מכל בני ישראל שגלו מנחלתם ואיבדו את רכושם כשתגלת פלאסר מלך אשור כבש את ארצם.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com